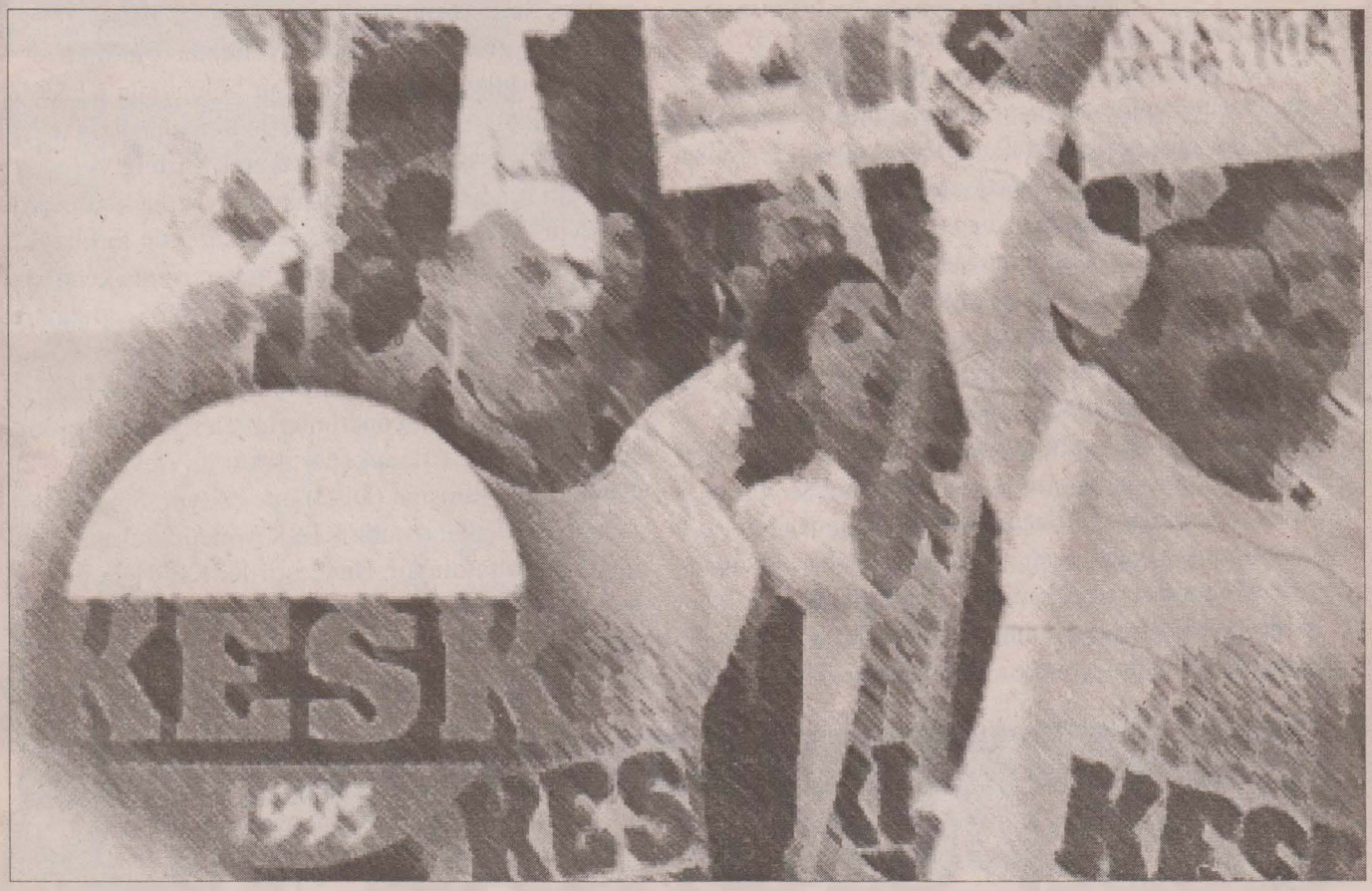
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

kamu emekçileri bülteni

Aylık bülten * Sayı 35 * Kasım 2010 * Fiyatı 25 Kr

Sendikalarda dönüşüm ihtiyacı ve KESK genel kurulları

KESK'e bağlı sendikalar genel kurullar sürecine girmiş bulunuyor. Genel Kurullar sürecine girdiğimiz bu dönem, bir yandan sermayenin çok yönlü bir saldırı programını hayata geçirmeye hazırlandığı, öte yandan da sendikalarımızın güç kaybettiği, hareketin parçalı bir seyir izlediği ve sendikalarda dönüşüm ihtiyacının kendisini dayattığı bir dönemi işaretlemektedir. KESK'in ve bağlı sendikaların mevcut çizgi ve mücadele anlayışı ile sermayenin saldırılarını püskürtemeyeceği ve yaşanan kan kaybını önleyemeyeceği açık.

KESK ve sendikalarımız uzun zamandır fiili-meşru mücadele hattından kopmuş olmanın ve geçmişte yaratılmış mücadele geleneklerini yitirmenin sancılarını yaşıyor. Bugün sendikalarımızdaki güç kaybının, gerici sendikaların palazlanıp güçlenmesinin gerisinde her şeyden önce bu gerçeklik yatıyor. 4688 sayılı sahte sendika yasası, sendikalarımızda filizlenen uzlaşmacı-bürokratik sendikal anlayışlar için hızlı bir güçlenme ve

yaygınlaşma zemini oldu. Yasanın yürürlüğe girdiği ilk yıllarda bu sendikal anlayışlar, hızla KESK'i ve sendikaları yasaya uyarlamaya girişti, yasanın tanımladığı işkolları dışında kalan sendikaları kapattılar. Bu yıllar aynı zamanda toplu görüşme oyununda toplu görüşme masasına oturulduğu, toplu görüşme yetkisine indirgenmiş hummalı örgütlenme kampanyalarının yürütüldüğü yıllar oldu. Sosyalist Kamu Emekçileri daha o yıllarda toplu görüşme oyununa endekslenmiş mücadele anlayışından kaçınılmasını ve masanın terk edilmesini talep ediyordu. Ne var ki, hakim sendikal anlayışlar toplu görüşmeleri bir "hak" olarak görüyor, toplu görüşme yetkisini her türlü fiili mücadelenin önünde görüyordu. Ne zaman ki KESK'in toplu görüşme masasında Kültür Sanat-Sen dışında hiçbir temsiliyeti kalmadı, işte o zaman toplu görüşmenin bir orta oyunu olduğu keşfedildi. Ne var ki, kamu emekçilerinin talepleri ve mücadele toplu görüşme süreçlerine endekslenmeye devam edildi. Nihayetinde bu bakış açısı gerici sendikaların yanıltıcı propagandası ile birleşince kamu emekçileri hareketi toplu görüşme süreçlerine hapsedilmiş oldu.

Bu aynı yıllarda hem mücadele tarzında, hem de sendikal işleyişte hakim çizgiye uygun bir şekillenme yaşandı. Birkaç sendika dışında tüm sendikalarda merkez yöneticilerin tamamı profesyonelleştirildi ve genel kurul süreleri üç yıla çıkartıldı. Bu hızlı dönüşüme işyeri örgütlülüklerinin önemsizleşmesi ve işlevsizleşmesi eşlik etti. Basın açıklamaları, miting, "uyarı" eylemleri gibi uzun soluklu bir mücadele programına dayanmayan günübirlik ve protestocu eylem biçimleri temel mücadele tarzı haline geldi. Saldırı yasalarına karşı mücadele yasaların meclis koridorlarında dolaşmasına endekslendi. Tüm bunlar bir bütün olarak, tekil kazanımları bir yana bırakırsak, sendikaları "hak elde edemeyen" ve saldırıları göğüsleyemeyen yapılar durumuna getirdi. Hak elde etmeye ve saldırıları püskürtmeye odaklanmamış bir mücadele tarzı ve anlayışının doğal sonucu ise kamu emekçilerinin geniş kesimlerinde "sendikaların ne faydası var" biçiminde bir düşünce tarzının gelişmesi ve emekçilerde örgütlülük bilincinin zayıflaması oldu. Bu uzlaşmacı-bürokratik sendikal anlayış sendikaların emekçilerin taleplerinden ve emekçilerden kopuşunu, sendika-siyaset ilişkisinde çarpık bir anlayışın gelişmesini beraberinde getirdi. Emekçilerden ve onun mücadelesinden kopan bir sendikal hattın siyaset sahnesinde ise sermayenin gündemlerine hapsolmayı ve şu veya bu biçimde burjuva siyaset tarafından yedeklenmeyi getireceği açıktır. Sermayenin iç dalaşının ürünü olarak gündeme gelen referandum oyununda reformcu sendikal anlayışların önemli bir bölüğünün KESK'i ve sendikaları "evet-hayır" ikilemine mahkum etme çabasına girişmeleri bunun en açık göstergesidir.

Peki sendikalarda dönüşüm ihtiyacına kim nereden bakıyor? Bugün hemen her sendikal grup farklı ölçülerde de olsa mevcut durum karşısında kendisini bir şeyler söylemek zorunda hissediyor. Sendikaların çeşitli kademelerdeki toplantılarında kimileri KESK'i, KESK yönetimlerinde yer alanların bazıları da sendika merkez yönetimlerini eleştiri yağmuruna tutuyor. KESK'e dönük eleştirileri ile Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD) öne çıkıyor. Sendikaların hemen her toplantısında KESK yönetimi eleştiri yağmuruna tutuluyor. Bu eleştiriler KESK'in yanı sıra yönetiminde yer almadıkları sendikalara da yöneltiliyor. DSD eleştirilerini "parçaya" yöneltiyor ve bu yönüyle de "bütünü" gözden uzak tutuyor. DSD

KESK'te "eksen kayması" tespitini yapıyor ve bu kaymanın baş sorumlusu olarak da bir önceki genel kurul sürecinde DSD'den ayrışarak Temmuz 2010 tarihinde Demokratik Emek Meclisi (DEM) olarak yoluna devam edeceklerini açıklayan grubu gösteriyor. "Eksen kayması" ise son yılların olgusu olarak sunuluyor. Oysa KESK'teki eksen kaymasının ilk işaretleri 4688 sayılı yasa öncesinde oluşmuş, yasa sonrasında ise bu kayma hızlı bir biçimde vücut bulmuştur. Eleştiriyi yalnızca bugüne ve üstelik de KESK'in ve kimi sendikaların merkez yöneticilerine dönük olarak yöneltmek, KESK'i ve sendikaları bugüne getiren olguları görmezden gelmek, tüm bu eleştirilerin "yönetimlere muhalefet"ten öte bir anlam taşımadığı anlamına gelir. Sendikalarda bir anlayış ve yapısal değişim yerine, şu veya bu grubun yönetimlerden tasfiyesine indirgenmiş bir bakış açısının sendikalarımızda köklü bir değişimi bugüne kadar getirmediği, bugünden sonra da getirmeyeceği açıktır. Haklı eleştiriler yöneltilmiş olsa bile bu eleştirilerin yalnızca bugüne yöneltilmesinin ve yönetim aritmetiklerinin değişimine indirgenmiş bir ittifak arayışının dayanağı olarak ileri sürülmesinin sendikalarda köklü bir dönüşüm doğurmayacağı bilinmek durumundadır.

İhtiyaca devrimci temellerde yanıt verilmelidir

Genel Kurulların söylemler ne olursa olsun genelde "bir senden üç benden" pazarlığına oturmuş ve yönetimlerin belirlenmesine indirgenmiş süreçler olarak işletildiği bilinmektedir. Genel Kurul süreçlerinde hemen her grup "nasıl bir sendika, nasıl bir KESK" sorusu eksenine oturan bildiri, yazı ve broşürler yayınlarlar. Ne var ki, tüm bu söylemler "ortalığa" söylenmişçesine "yönetimde bulunma" heveslerine kurban edilir.

Devrimci kamu emekçileri, çeşitli sendikal gruplar içerisinde kendisini tanımlayan kamu emekçileri ve gruplardan bağımsız bir tutum gösteren öncü kamu emekçileri, önümüzdeki genel kurullar sürecinin sendikal hareketin sorunlarının masaya yatırıldığı ve somut çözümlerin üretildiği, uzlaşmacı-bürokratik sendikal çizgi ve alışkanlıklarla hesaplaşıldığı süreçler olarak işletilmesi ve sermayenin saldırılarına karşı kapsamlı ve uzun soluklu bir mücadele programının oluşturulması yönünde ısrarlı bir çaba göstermelidir. Bunun için sendikalarda şubelerden başlayarak bu eksende toplantı çağrıları yapılmalı, genel kurul süreçlerini tabana indirme ve ilkesiz ittifak arayışlarının önüne geçme çabasına girişilmelidir. Tüm ittifak ilişkileri bu temelde ele alınmalı, icazetçi-uzlaşmacı sendikal çizginin ve sendikalardaki bürokratizmin aşılması yönünde somut adımlar atılmalıdır. Sosyalist Kamu Emekçileri bulundukları her alanda kendi üzerine düşeni yapma, bu çağrıya yanıt verecek tüm kişi ve gruplarla ortak bir tutum geliştirme çabası içerisinde olacaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri (SKE)

Bütçe hazırlık dönemi başladı,

sendikalardan ses yok!

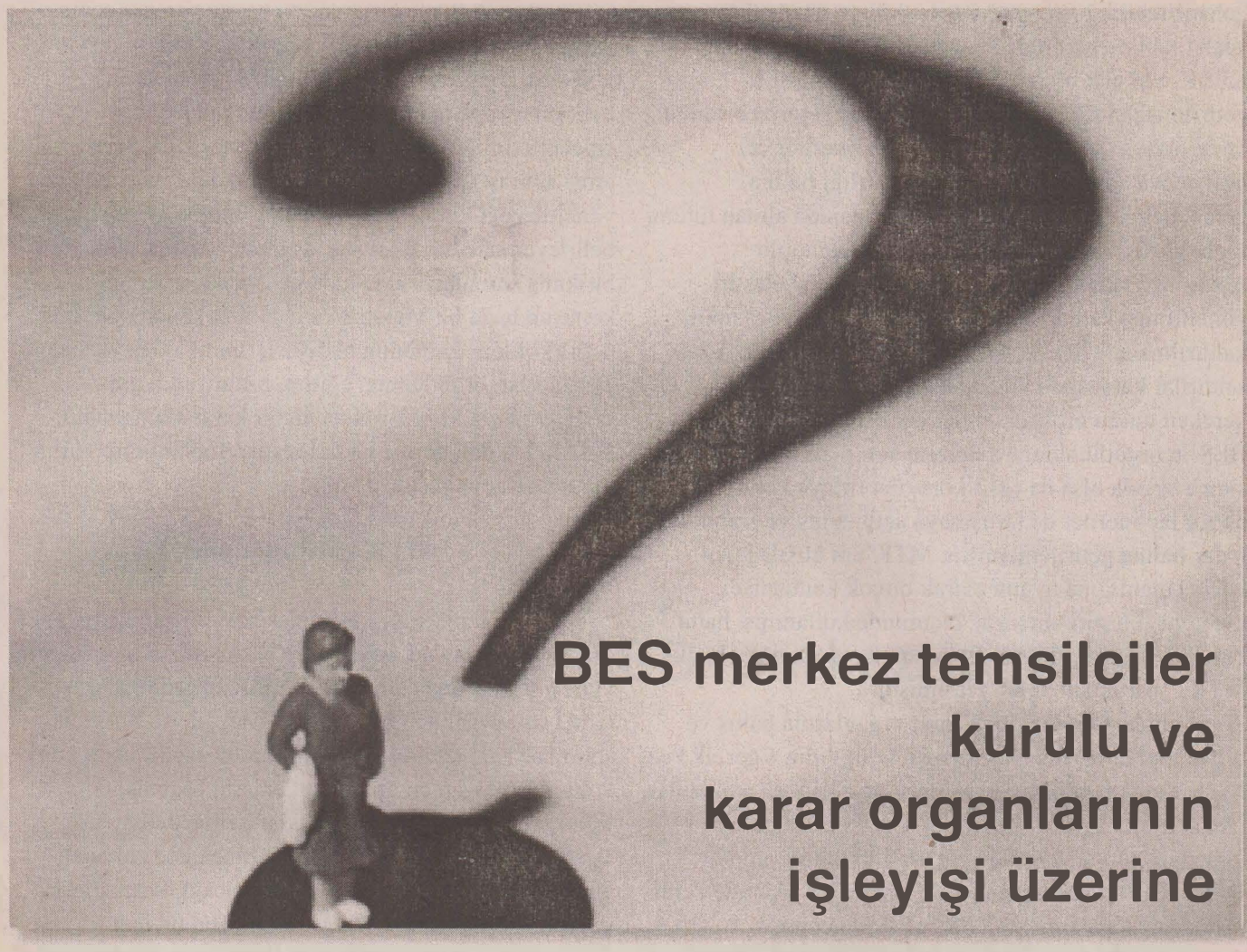
TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda 2011 bütçe görüşmeleri başladı. Böylece yaklaşık iki aylık bir bütçe maratonu başlamış oldu. Bütçe hazırlık dönemi, devlet giderlerinin ve toplumsal hizmetlerin faturasının hangi oranda kimlere kesileceğine karar verileceği bir süreç olacaktır. Bir tarafta bütçe gelirlerinin kimlerden sağlanacağı diğer tarafta ise bütçe gelirlerinin hangi amaçlarla nerelere ya da kimlere harcanacağı bu süreçte belli olacaktır. Sermaye hazırladığı bütçe ile başta eğitim ve sağlık olmak üzere tüm toplumsal hizmetlerin maliyetini emekçilere yıkmaya çalışacak ve bunu medyayı da devreye sokarak bir dizi yalan ve çarpıtma eşliğinde gerçekleştirecektir.

Kapitalizmin servet-sefalet kutuplaşması krizle birlikte daha da derinleşmektedir. Emekçiler doğru ve etkili bir müdahalede bulunmadığı sürece de yeni bütçe ile bu kutuplaşma hızlanarak devam edecektir. Bu nedenle hükümet 2011 yılı için hazırladığı bütçe tasarısında Emniyet Genel Müdürlüğü'nün ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ödeneğini %20'nin üzerinde artırarak gittikçe derinleşen bu kutulaşmanın sonuçlarına karşı "gerekli önlemeleri(!)" almaktadır. Aynı tasarıda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın ödeneğinin düşürülmesi ise güvencesiz çalışmanın daha da yaygınlaşması ve iş güvenliğinin tamamen ortadan kalkması, emekçilerin büyük bir mali yük altına girerek özel sigorta şirketlerine yönlendirilmesi anlamına gelmektedir. Sosyal güvenliğin tasfiyesi kamusal hizmetin tasfiyesinin bir parçasıdır. Başta eğitim ve sağlık olmak üzere kamusal hizmetler, yeni bütçe döneminde de sermayenin hedefi olmaya devam edecek ve kamusal hizmetlerin doğrudan sömürü araçlarına dönüştürülme (özelleştirme) süreçleri hızlandırılacaktır. Sermaye devleti diğer taraftan da esnek çalışma, taşeronlaştırma ve sözleşmeli çalışma uygulamalarını kamu emekçileri içinde yaygınlaştırarak sermayenin yolunu düzlemeye devam edecektir. Sermaye devletinin "devletin masraflarının azaltılması" ve "devletin küçülmesi" adı altında devreye soktuğu neo-liberal politikalar, ücretlerdeki büyük ölçekli reel kayıplara rağmen kamusal harcamaların emekçilere kesilmesi ve sermayenin bu yükten kurtulması anlamına gelmektedir. Neo-liberal politikalar, eğitime ve sağlığa ayrılan payın artmasının toplumsal yararını büyük ölçüde ortadan kaldırmaktadır. Çünkü bütçeden eğitime ve sağlığa ayrılan pay sürekli artan oranda özel hastanelere ve özel okullara aktarılmaktadır. Bu nedenle her bütçe döneminde dillendirilen "bütçeden eğitime ve sağlığa ayrılan pay arttı" demagojisine rağmen emekçilerin eğitim ve sağlık harcamaları, gelirlerine oranla her geçen yıl artmaktadır.

Emekçiler açısından bu derece önemli olan bu süreçte sendikalara baktığımızda ciddi bir hazırlığın olmadığını görmekteyiz. Anlaşılmaktadır ki sendika bürokrasisi, protesto tarzı 3-4 saatlik basın açıklamaları ve mitinglerle süreci geçiştirmeye çalışacaktır. Bununla birlikte emekçilerin krizin faturasını ödememesi, insanca yaşama ve çalışma koşullarına ulaşması ancak kararlı-birleşik fiili-meşru bir mücadele hattını izlemesi ile mümkün olacaktır. Bütçe görüşmelerinde elde edilecek en küçük bir kazanım ve iyileşme dahi bu mücadelenin kitleselliği ve direngenliği ile doğrudan ilgili olacaktır. Örneğin, işbirlikçi Memur Sen'in açık desteğini arkasına alan ve Kamu-Sen'in "masada çözme" adına emekçileri "orta oyununun seyircisi" haline getirme çabasının yarattığı bölünmüşlükten yararlanan hükümet, KESK'in doğru ve etkili bir politika izlememesi ve bu nedenle kamu emekçilerinin sürece "örgütsüz" girmesi nedeniyle, toplu görüşme sürecinin tek belirleyicisi olabilmiştir.

Kamusal hizmetlerin tasfiyesi ve neo-liberal (esnek çalışma, taşeronlaştırma, sözleşmeli çalışma vb.) çalışma koşullarının kamu emekçileri içinde yaygınlaştırılması sermayenin en önemli hedeflerindendir. Hükümet bu süreci 657 sayılı yasada yapmayı planladığı değişiklikle taçlandırmaya çalışmaktadır. KESK bir taraftan bütçe ile ilgili taleplerini ve kamu emekçilerinin sorunlarını alanlara taşırken diğer taraftan da 657 sayılı yasanın işyeri işyeri tartışılarak teşhir edilmesini sağlamalıdır. KESK bu süreçte tüm kamu emekçilerine ulaşmaya çalışmalı, bütçeden kamu hizmetlerine ayrılan payın artırılması, en düşük memur maaşının asgari geçim standardına yükseltilmesi ve güvencesiz çalışmaya son verilmesi için etkili kitlesel ve birleşik bir mücadele hattı örgütlemelidir. Ancak KESK içindeki bürokrasinin kadro eylemleri ve basın açıklamalarıyla süreci geçiştireceği açıktır. Bu nedenle gerek sendika yönetimlerinin harekete geçirilmesi gerekse eylemlerin kitlesel ve hak alıcı bir tarzda gerçekleşmesi için asıl sorumluluk ilerici-öncü kamu emekçilerine düşmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri / Tokat

BES merkez temsilciler kurulu ve karar organlarının işleyişi üzerine

Büro Emekçileri Sendikası (BES) Merkez Temsilciler Kurulu (MTK) 7-8 Ekim 2010 tarihinde toplandı. BES tüzüğüne göre MTK, genel kuruldan sonra sendikanın en yetkili karar organı durumundadır ve altı ayda bir toplanmaktadır. Ne var ki MTK'nın işleyiş biçimi onu karar organı olmaktan çok bir danışma organı haline getirmektedir. Son yapılan MTK toplantısı da bu biçimde şekillenmiş, somut hiçbir karar alınamadan sona ermiştir.

Bugüne kadar birkaç istisna dışında MTK, "karar alamayan bir karar organı" olarak işlemektedir. Peki MTK neden bir karar organı olarak işlev göremiyor? Bu özü itibariyle sendikalara ve sendika organlarına bakışla ilgili bir sorundur. 7-8 Ekim tarihinde yapılan MTK'nın işleyişini gözden geçirdiğimizde bu konuda daha somut belirlemelere gidebiliriz.

MTK'nın ilk günü şube ve il temsilciliklerinin rapor ve görüşlerinin sunulması biçiminde gerçekleşmiş, ikinci günün bir bölümü de bu gündemle geçmiştir. Kalan zaman ise konuşmayan MTK üyelerine bırakılmış ve son olarak merkez yöneticilerinin konuşmaları ile MTK sona ermiştir. Konuşmalarda siyasal süreç değerlendirmesi daha ağırlıklı bir yer tutmuş, KESK'e dönük eleştiriler bu değerlendirmelerin ağırlığını oluşturmuştur. Bunun dışında siyasal değerlendirmelerin gölgesinde kalmakla birlikte maliye, adliye ve sosyal güvenlik alanlarının sorunları dile getirilmiş, az sayıda da olsa çeşitli öneriler ortaya konulmuştur. BES'e dönük eleştiriler de dile getirilmiş, bu eleştirilerin ağırlığı sendika yayınının çıkarılmamış olması üzerine odaklanmıştır. Ne var ki MYK kendisini, gelen önerileri almak ve eleştirilere yanıt vermek biçiminde sınırlamış, önerileri tartıştırarak karara bağlanması yönünde bir irade ortaya koymamıştır. Bunun doğal sonucu ise MTK'nın somut karar almaksızın sona ermesi olmuştur.

"Bugüne dek bütün filozoflar dünyayı yorumlamakla yetindiler, oysa aslolan onu değiştirmektir"

Başlığa çıkardığımız Marks'ın bu ünlü sözü, BES MTK'ya ışık tutan felsefeyi de ortaya koymaktadır. Eleştiri, ancak eleştirilen konularda bir tutum

geliştirilebildiğinde gerçekten etkili ve dönüştürücü bir silah olabilmektedir. Ne var ki MTK toplantısında, başta KESK'e dönük olmak üzere çok sayıda eleştiri getirilmiş, ancak bu eleştiriler ışığında yeterince somut öneri ortaya konulmadığı gibi gelen öneriler de tartışmaya açılmamış ve bir irade birliği haline getirilmemiştir. TEKEL direnişi karşısında alınan tutum, toplu görüşmelerde "referandum sonrası toplu sözleşme" talebinin anlamı üzerine bir dizi eleştiri yöneltilmiş, kamunun tasfiyesine ve iş güvencesinin kaldırılmasına dönük saldırılara değinilmiş, ancak bu saldırılar karşısında KESK'in ve BES'in izlemesi gereken tutum ortaya konulamamıştır. Öte yandan BES'in örgütlü olduğu alanların sorunları konusunda sınırlı sayıda olsa da çeşitli öneriler ortaya konulmuş, ancak bu öneriler de tartışmaya açılmamış ve somut bir karar haline getirilememiştir. MTK'nın alışılagelen işleyiş mantığına uygun olarak birçok konuşmacı, kürsüyü "eleştiri kürsüsü" biçiminde kullanmış, hatta bazıları "pedagojik" bir dil kullanmıştır. Sonuç olarak MTK, "yorumlamakla" yetinmiştir.

Sorun her şeyden önce karar organlarına bakış ve organ toplantılarının örgütlenişi ile ilgilidir. Eğer ilk kez MTK toplanıyor olsaydı, sorunu "acemilikle" açıklamak olanaklı olurdu. Ne var ki, MTK çok defa "karar almadan" toplandığı gibi, Haziran sonunda yapılan Başkanlar Kurulu toplantısı da benzer bir biçimde karar alamadan sona ermişti. BES MYK'sı geçmiş deneyimlerden yola çıkarak MTK'yı bu deneyimler ışığında bir karar organı olarak işletecek tedbirleri alabilirdi. Üstelik maliye alanına dönük olarak MTK öncesi bir eylem süreci örgütleyen BES, taleplerin karşılanmaması durumunda süre şartı konmaksızın grev hakkını kullanacağını ilan etmişti. MTK toplantısında ise bu iddianın örgütlenmesi yönünde bir irade ortaya konulmamıştır. Düşünün ki, bir sendika örgütlü olduğu alanlardan birine ilişkin olarak bir eylem takvimi oluşturuyor, MTK toplantısında alınacak kararlar doğrultusunda grev hakkının süre şartı konmaksızın kullanacağını ilan ediyor, ancak bu iddiayı MTK'nın gündemine dahi getirmiyor. Bunlar bir yana MYK, MTK değerlendirmesini üç hafta sonra yapmıştır. Tüm bunlar ortaya konulan iddiaların MTK iradesi haline dönüştürülmesi yönünde ısrarcı bir tutum geliştirilmediği anlamına gelmektedir.

Geniş tabanlı organların gerçek misyonlarını yerine getirememesi mücadele dinamizmini zayıflatan bir olgu durumundadır. BES MTK toplantısı, uzun mücadeleler sonucu 6009 sayılı kanunla geçmiş havuz paraları birikimlerini alan ancak bundan böyle yalnızca icra ve keşfe çıkan Adliye çalışanlarına havuz parası ödemesi yapılması nedeniyle ortaya çıkan kayıpların giderilmesi yönünde alınacak tutum konusunda herhangi bir belirleme yapamamıştır. Benzer biçimde maliye emekçilerinin idari kadrolara yapılan son ek ödeme artışı sonrası gelişen tepkilerinin nasıl bir mücadeleye yöneltileceği konusunda da hiçbir tutum belirleyememiştir. Sosyal güvenlik çalışanlarının birikmiş sorunları karşısında geliştirilecek tutum konusunda da bir yönelim ortaya konulamamıştır. 657 değişiklikleri, kamunun tasfiyesi, sendikal işleyişteki aksaklıklar, örgütlenme, eğitim, basın yayın gibi faaliyetler vb. konularda da hiçbir karar alamamıştır. Peki MTK'dan geriye ne kalmıştır? Toplantının "ılımlı" bir atmosferde geçmesi kalmıştır!

MTK nasıl işletilmeli?

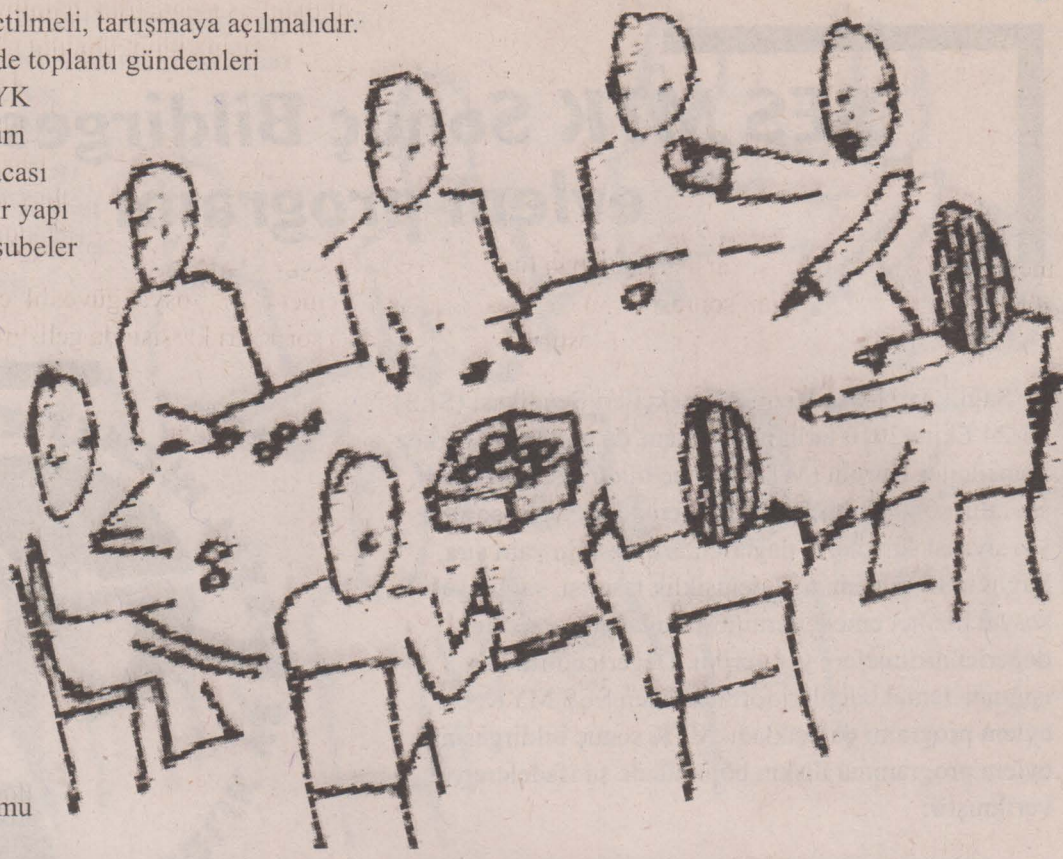
Karar organlarının işlevsizleşmesi bir sendikayı sınıf örgütü olmaktan çıkarmakta ve bürokratizm hastalığının yerleşmesine vesile olmaktadır. Bugün sendikaların en temel sorunlarından biri budur. Emekçilerin birikmiş sorunları karşısında sendikaları tutumsuz bırakan, elini kolunu bağlayan en önemli etkenlerin başında bürokratik işleyiş ve alışkanlıklar gelmektedir. Bir sendikanın kendi zaaflarına karşı mücadele etmeden gerçek bir mücadele örgütü olamayacağı, emekçilerin geniş desteğini alamayacağı açıktır. Bunun için öncelikle sendikaların işleyiş ve yapısının bir mücadele örgütüne uygun olarak şekillendirilmesi, bürokratik alışkanlıkların ortadan kaldırılması temel önemdedir. Konumuz açısından biz yalnızca MTK'nın ve bir bütün olarak sendikanın nasıl işletilmesi gerektiği konusunda, son MTK deneyimleri ışığında birkaç belirleme yapacağız.

BES'in genel kurul sonrası en yetkili karar organı olan MTK'nın gerçek işlevini yerine getirebilmesi için, şube raporlarının MTK toplantısının en az bir hafta öncesinde MYK'ya iletilmesi sağlanmalı, bir komisyon oluşturularak raporlar okunmalı, bu komisyon eliyle şubelerin önerileri derlenmeli ve MTK'ya sunulmalı, MTK'nın en az bir günü gelen yazılı ve sözlü önerilerin tartışılıp karara bağlanmasına ayrılmalı, MYK da kendi önerilerini MTK'ya taşımalı ve diğer önerilerle birlikte tartışılmasını sağlamalıdır. MYK hazırlamış olduğu çalışma raporunu MTK öncesinde ve şube görüşleri oluşmadan önce tüm şube ve temsilciliklere iletmelidir. Öte yandan canlı bir örgütsel yapının ve işleyişin sağlanabilmesi için MTK toplantıları beklenmeksizin şubelerden zaman zaman gelen görüş ve öneriler MYK

tarafından tüm şubelere iletilmeli, tartışmaya açılmalıdır. MYK toplantıları öncesinde toplantı gündemleri şubelerle paylaşılmalı, MYK toplantılarının sonuçları tüm şubelere iletilmelidir. Kısacası gündelik işleyişte şeffaf bir yapı oluşturulmalı, merkez ile şubeler arasındaki görüş alışverişi süreklilik kazanmalıdır. Gündelik çalışmanın sürekliliği açısından sendikanın basın-yayın, örgütlenme ve eğitim alanına ilişkin çalışmalar şubelerin de içinde yer aldığı ve belli aralıklarla toplanan merkezi komisyonlar eliyle yürütülmeli, bu tür komisyonlar kalıcı hale getirilmelidir.

BES üyesi her öncü kamu emekçisi, bulunduğu şubelerde sendikanın ve MTK'nın işleyiş sorunlarını tartışmalı, somut öneriler ile bu sorunların aşılması için bir iradenin açığa çıkması yönünde çaba harcamalıdır. Kendi zayıflıklarımızın aşılması yönünde etkin bir çaba ve irade açığa çıkaramazsak, sendikanın emekçilerin sorun ve taleplerinden kopuşunun hızlanmasına, süreçlerin kaçırılması ve olanakların heba edilmesine, örgütsel zaafların ve bürokratik alışkanlıkların kalıcılaşmasına, büro emekçilerinin sendikaya güvensizliğinin daha da derinleşmesine katkı sunmuş olacağız. Bu zaafların aşılması için BES'in yeterli bir birikimi ve deneyimi vardır.

BES üyesi bir Sosyalist Kamu Emekçisi

Büro Emekçileri Sendikası eylem programını açıkladı

BES Merkez Yönetim Kurulu, 7-8 Ekim tarihinde gerçekleşen Merkez Temsilciler Kurulu toplantısının değerlendirilmesi ışığında hazırlamış olduğu mücadele programını 28 Ekim 2010 tarihinde sendika genel merkezinde yapmış olduğu basın toplantısı ile ilan etti. BES'in ilan etmiş olduğu eylem programı Kasım ve Mart ayları arasındaki dönemi kapsıyor. Eylem programı Sosyal Güvenlik, Yargı ve Maliye kurumları başta olmak üzere örgütlü olunan kurumların sorunları ve emekçilerin talepleri üzerinden şekillenecek. Bu zaman zarfı boyunca işyeri önü oturma eylemleri, kart basmama, basın açıklamaları vb. eylem biçimleri örgütlenecek ve çeşitli dilekçe kampanyaları düzenlenecek. BES, Sosyal Güvenlikte turnike sisteminin kaldırılmasını, kadrolaşmaya son verilmesini, ek ödemeler ile fazla çalışma ücretlerinin artırılmasını ve emekliliğe esas kazanca dahil edilmesini, performans sisteminin kaldırılmasını vb. talep ediyor. Maliyede eşit işe eşit ücret sağlanmasını, ek ödemelerin artırılmasını ve emekliliğe esas kazanca dahil edilmesini talep ederken, Adliyelerde ise Adalet Hizmeti Tazminatının, ek ödemelerin ve fazla çalışma ücretlerinin artırılarak emekliliğe esas kazanca dahil edilmesini ve Adliyelerde kreş açılmasını talep ediyor. BES, bu talepler ekseninde yürüyen eylemlerin ardından 11 Şubat'ta merkezi Ankara yürüyüşü düzenleyeceğini, Şubat sonunda iş yavaşlatma ve 11 Mart'ta da tam gün iş bırakma eylemleri ile devam edeceğini ilan etti.

SES MTK Sonuç Bildirgesi ve eylem programı

Sağlık ve Soysa Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) 23-24 Ekim 2010 tarihinde Ankara'da toplanan Merkez Temsilciler Kurulu (MTK) sonuç bildirgesini açıkladı. 7 sayfalık sonuç bildirgesinde referandum, Kürt sorunu vb. siyasal süreçlerin değerlendirilmesinin yanı sıra, Sağlıkta Dönüşüm, 657 değişiklik tasarısı, sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin sorunları vb. üzerine değerlendirilmelere yer verildi. Değerlendirmeler ışığında temel talepleri formüle eden SES MYK, bir eylem programı da açıkladı. MTK sonuç bildirgesinin eylem programına ilişkin bölümünde şu ifadelere yer verilmiştir:

"Yürütülen tartışmalar ışığında işkolumuzdaki sorunların giderek arttığı bir kez daha açığa çıkmıştır. Tüm bu sorunları tek tek ele almanın yanı sıra bir bütünlük içinde değerlendirerek, mücadele sürecini örgütlemek gerektiği de ifade edilmiştir. Bu bütünlüğü sağlamak amacıyla temel taleplerimiz;

- Temel ücretimizin yükseltilmesi, temel ücret ve her türlü ek ödemede adaletin sağlanması
- Aynı işi yapanlara aynı ücretin verilmesi ve her türlü ek ödemenin emekliliğe yansıtılması
- Farklı istihdam biçimlerine son verilmesi, iş güvenceli çalışma
- Günlük 8 saat mesainin uygulanması
- İş sağlığı ve iş güvenliğimizin sağlanması
- Katkı, katılım payı alımına son verilmesi

Yukarıda ifade edilen ana taleplerimiz etrafında Mart ayına kadarki süre bütün olarak ele alınacaktır. Bu süreçte mücadelenin işyerlerinde örgütlenmesi ile şube/temsilcilik kongreleri birlikte yürütülecektir. Temel taleplerimiz bir bütün olarak gündeme getirilmekle beraber her ay bir talep ön plana çıkarılacaktır. Bu çerçevede;

- Kasım 2010 Kadına yönelik şiddete karşı yerel eylem etkinlikler ile birlikte KESK'in belirlediği eylemler hayata geçirilecektir. Aynı ay içinde "Ağız ve Diş Sağlığı Haftası"nda Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi çalışanlarının yaşadığı sorunlar gündeme getirilecek ve 23–24 Kasım tarihlerinde işyerleri önünde basın açıklamaları yapılacaktır. Bu konuda özel bildiri hazırlanacaktır.
- Aralık 2010 8 saatlik mesai ve temel ücret talebimiz öne çıkarılacak, Aile hekimliğine karşı Muğla'nın da talebi ile Muğla'da bölgesel miting yapılacaktır.
- Ocak 2011 Güvencesiz çalışma ve Sağlıkta Dönüşüme (Ocak itibarı ile aile hekimliği, GSS öne çıkarılacak) ilişkin çalışmalar yoğunlaştırılacaktır.
- Şubat 2011 Sağlık Uygulama Tebliğlerinin uygulanması ve Sosyal Güvenlik Kurumu uygulamalarına karşı çalışmalar gündeme getirilecektir.
- Mart 2011 Bütün bu süre içerisinde yaptığımız yerel eylemler ve çalışmaları daha yükseltecek çalışma ve eylemler planlanacaktır.
- SHÇEK ile ilgili yapılan hazırlıklar tamamlandığında eylem planı bildirilecektir.

Çalışma programımız TTB, Devrimci Sağlık İş. gibi emek ve meslek örgütleri ile paylaşılacak birlikte eylem ve etkinlik yapılması için çaba gösterilecektir. Yine sendikamız tarafından gerekli yayınlarla bu süreç desteklenecektir"

25 Kasım'da kadına yönelik şiddete dur demek için alanlara!

Yıl 1960... Yer Latin Amerika... Yine ezenler ve ezilenlerin mücadelesi sahnededir. Başrollerde 3 kız kardeş vardır: Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşler. Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı bayraklaşan Mirabel Kardeşler, sınıflarının onurunu taşıyarak baskılara, tehditlere aldırmadan bu soysuz düzene baş kaldırırlar. Kasım ayında diktatörlük tarafından kaçırılarak tecavüze uğrar ve öldürülürler. Kelebekler olarak anılan Mirabel Kardeşler katledilmelerinin ardından ezilenler tarafından bayraklaştırıldılar ve emekçi kadınların mücadelesinde birer sembol haline geldiler.

1981 yılında Kolambiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda 25 Kasım tarihi Mirabel Kardeşlerin anısına "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edildi. Birleşmiş Milletler de 1999 yılında 25 Kasım'ı "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması İçin Uluslararası Mücadele Günü" olarak ilan etti.

Mirabel Kardeşlerin katledilmesinden bu yana 50 yıl geçmiş olmasına rağmen kadın hakları konusunda bir arpa boyu yol alınamamıştır. Bazı feminist çevrelerin ve sendikaların kadına yönelik şiddetin önlenmesi konusunda çabaları olsa da bu durum sorunun kökenini oluşturan bataklığı kurutmaya yönelik köklü bir tutum değil, bataklıktaki sivrisineklerle uğraşmak gibi yetersiz bir çabadır.

Kuşusuz ki, Mirabel kardeşlerin uğradığı baskı ve zulüm, emekçi kadınların yüz yüze kaldığı baskıların ne ilkiydi, ne de sonuncusu oldu. İlkel komünal toplumu dışta tutarsak, emekçi kadınların döne döne yaşadığı trajik bir gerçeklikti bu.

Her toplumsal yapı kendine uygun ilişkiler yaratır. Erkeğe de kadına da düşen roller bu ilişkiler temelinde şekillenir. Keza kapitalizme kadar var olan sınıflı toplumlarda kadın için biçilen rol, onu yararsızmış gibi göstermiştir. Hatta kadın ev içinde ezilen erkeğin hükümranlık duygularını tatmin etmeye zorlanmıştır. Çünkü ezenler, erkek cinsinin ayrıcalıklı hale gelmesini destekleyerek kendi egemenliklerini sağlamlaştıracaklarını biliyorlardı.

Kapitalist toplumda da kadın, ezilen bir cins olma durumunu korumakla birlikte burjuvazi tarafından üretim sürecine sokuldu. Fakat sınıf kardeşlerine rakip olarak üretim sürecine ucuz işgücü olarak sunulan kadın emeği toplumsal üretimdeki yerini almasına rağmen kadının üzerindeki lanetli yazgıyı değiştirmeye yetmedi.

2005 yılının sonunda Bursa'nın Nilüfer ilçesine bağlı Çalı beldesinde Özay Tekstil'e ait fabrikada çıkan yangında, kapılar üstlerine kilitli olduğu için 5 kadın işçinin kaçamayıp yanarak ölmesi hala akıllardadır. Kapitalistler işçi kadınlara öyle "değer" verirler ki 2009 yılında İstanbul'daki sel felaketi sırasında İkitelli'de çalıştıkları fabrikaya ait servis aracında boğularak ölen 8 kadın işçi bunun bir örneğidir.

Kadınların emek güçleri sermaye için ucuz iş gücü

olmakla birlikte, sermaye, kadınların bedenlerini de metalaştırmıştır. Binlerce kadın fuhuş batağında "ticaret özgürlüğü" adı altında alınıp satılmaktadır. Burjuva medya kadın bedeni üzerinde her türlü pis oyunu oynayarak kadını cinsel bir meta olarak pazara sunmakta. Bununla birlikte "anne","eş" vb. söylemlerle de ona "saygınlık" kazandırmaya çalışma ikiyüzlülüğünü ortaya koymaktadır.

Burjuvazinin yasaları da kadınları aşağılayan, ikinci sınıf gören maddelerle doludur. Medeni kanundan tutun da ceza yasasına kadar birçok kanun, kadının sömürülmesinin meşrulaştırıldığı yasal zeminleri oluşturmaktadır. Buna en iyi örnek Hüseyin Üzmez davasıdır. Vakit Gazetesi yazarı 74 yaşındaki Hüseyin Üzmez, 14 yaşındaki bir kız çocuğuna cinsel taciz uygulamıştır. Ama burjuvazi, hükümetiyle, yargısıyla, adli tıp kurumuyla ayaklanıp, olayı kapatmak için yasa değişikliğinden tutun da adli tıp raporlarını değiştirmeye kadar bir dizi karşı hamleye geçerek hareket etmiştir.

Burjuvazi yaratmış olduğu gelenek ve göreneklerle de kadını baskı altında tutmaktadır. İşlenen binlerce töre cinayeti, sokak ortasında namus uğruna öldürülen kadınlar, berdel ve daha yüzlerce gelenek ve görenek kadınları öldürür. Bu kadar örnek gerçeği görmek için yeterlidir diye düşünüyoruz

Emekçi kadınlar yüzyıllardır uğradıkları bu baskı ve sömürüye dur demek için örgütlendiler. Sendikalarda, derneklerde, siyasi partilerde, ait oldukları sınıfın yanında mücadeleye atıldılar. Şiddete, tacize, tecavüzlere uğradılar, haksız tutuklamalara maruz kaldılar. KESK ve bağlı sendikalardaki kadınlar örgütlü oldukları için cezaevlerine atıldılar. Kadın siyasi tutsaklar gözaltılarda, cezaevlerinde cinsel tacize ve tecavüzlere uğradılar. Ama emekçi kadınlar örgütlenmekten vazgeçmediler.

Novament'te işçi kadınlar insanlık dışı uygulamalara dur demek için direnişe geçtiler ve kazandılar. Desa'da tek başına direnen Emine Aslan gibi. Entes Elektronik'te tek başına direnen Gülistan Kobatan gibi emekçi kadınlar da mücadelede yer almaya devam ettiler. Şimdi bu bayrağı Türkan Albayrak taşımaktadır.

Sonuçta şöyle söyleyebiliriz ki, kapitalist toplumda devlet başta olmak üzere din, gelenek ve görenekler de kadına yönelik şiddeti destekleyen ve meşrulaştıran araçlardır. Elbette sözkonusu yapıların bu şekilde çalışmasının nedeni sınıfsal kökenleridir. Onlar ezen bir sınıfın araçlarıdır ve ezilen bir sınıfı ve bu sınıfın kadınlarını şiddet ve zor yöntemleriyle baskı altında tutarak düzenlerini devam ettirebilirler.

Yaşanan tüm olaylar kadına yönelik şiddetin nedeninin kapitalizm olduğunu ortaya koymaktadır. Yaşamın yarısını oluşturan kadınlar nasıl ki Paris barikatlarında ön saflarda yer aldılarsa, Mirabel kardeşler nasıl Trujillo diktatörlüğüne karşı savaşımda kendi sınıfının yanında yer aldılarsa, biz emekçi kadınlar da iş yerlerimizden başlayarak örgütlenmeliyiz. Hayatın her alanında kadının özgürleşmesinin sermaye düzeni ile hesaplaşmaktan geçtiğini anlatmalıyız. İşte bu şiarla 25 Kasım da, örgütlenerek alanlarda olmalıyız

Eğitim Sen üyesi bir kadın emekçi

Eğitim Sen 2. Kadın Kurultayı'na giderken...

jEğitim Sen 2. Kadın Kurultayı, 2008-2011 mayıs dönemini kapsayan Eğitim Sen Genel Kurulu'nun aldığı karar doğrultusunda 4-5 Aralık 2010 tarihlerinde gerçekleştirilecek. Şubat ayı içerisinde başlayan hazırlıkların ardından, 3 Nisan tarihinde gerçekleşen Merkez Düzenleme Kurulu toplantısı ile gündemler belirlenmiş, iki ana tema ekseninde 6 atölye oluşturulmuştur. Aynı zamanda Eğitim Sen şubelerinde ağırlığını kadın emekçilerin oluşturulduğu atölyeler, kurultay hazırlıklarına başlamışlardır.

Kadın Kurultayının gündemi şu başlıklar altında şekillenmiştir:

* Kadının toplumdaki yeri ve konumu
* İstihdamdaki dönüşüm, bu dönüşümün eğitim alanına yansımasının kadınlar açısından sonuçları ve çözüm önerileri
* Cinsiyete dayalı işbölümü, ev ve aile hayatından kaynaklanan sorunlar ve çözüm önerileri,
* Sendikal katılım ve temsil konusunda kadınların özelleştirel yaklaşımları ve sendikada kadın dayanışmasının önündeki engeller
* Eğitim alanında toplumsal cinsiyet temelli şiddet

Eğitim Sen 2. Kadın Kurultayı, eğitim sektöründe çalışan kadın emekçilerin sorunlarının ele alınması, sendikal süreçlere etkin katılımının önündeki engellerin irdelenmesi ve çözüm önerilerinin ortaya konulması açısından elbette önem taşımaktadır. Ancak çalışmanın ön süreçlerinin güçlü bir şekilde örgütlenmesi, özellikle kadın emekçilerin geniş bir şekilde tartışma süreçlerine katılması, işyerlerinde bu çalışmanın örülmesi kurultayın işlevi açısından önem taşımaktadır.

Ancak kurultaya bir aydan kısa bir süre kalmasına rağmen, gerek şubelerde süren çalışmalardan yansıyanlara bakıldığında, gerekse de bizzat Eğitim Sen 2. kurultay hazırlık kitapçığında dile getirildiği üzere kurultayın "derinlikli bir çalışmaya" ulaşmadığı görülmektedir. Dolayısıyla tüm eksikliklerine rağmen, son bir aylık süreçte de özellikle şubelerden ve işyerlerinden doğru kurultayın gündemleştirilmesine ilişkin yapılacak çalışmalar önem taşımaktadır.

Bugün kurultay gündemleri ele alındığında neo-liberal saldırılar, kamudaki dönüşümlerin, güvencesiz çalışmanın kadın emekçiler üzerindeki etkileri ve yapılması gerekenler, cinsiyete dayalı işbölümü ve cinsiyetçi yaklaşımların kadın emekçiler üzerindeki etkileri, kadın eğitim emekçilerinin sendikal süreçlere

katılımının önündeki engeller ve çözüm önerileri vb. başlıklar öne çıkmaktadır.

Bu çerçevede, elbetteki mevcut sorunların kaynağında sermaye düzeni ve onun kadına yönelik yaklaşımları, cinsiyetçi bakış açısı yatmaktadır. Ancak kurultayda genel planda yaşanan saldırıları tartışmak kadar KESK'in ve Eğitim Sen'in de geçmiş dönemde mevcut saldırılar karşısında ne tutum aldığını, neler yaptığını, neler söylediğini tartışmadan, geçmiş sürecin muhasebesini çıkarmadan önümüzdeki dönemde kadın emekçilerin neler yapacağını değerlendirmek yerinde olmayacaktır.

KESK ve Eğitim Sen de bugüne kadar kadın sorununun gündeme almasına, kadın komisyonları kurulmasına rağmen kadın çalışmalarının ete kemiğe bürünememesinde, 1. Kadın Kurultayının sonuçlarının havada kalmasında, bir önceki genel kurul tavsiye kararlarının hayata geçmemesinde KESK'e ve Eğitim Sen'e hakim bürokratik-reformist anlayışın belirleyici olduğunu görmek gerekir.

Bir yandan sendikal yönetimler açısından kadın emekçileri de içine alan saldırılar karşısında fiili meşru bir mücadele hattı izlenmemiş, işyerlerine dönük etkin ve yaygın bir çalışma ile birleştirilmemiştir. Daha genel planda tüm emekçileri kesen sorunlar karşısında alınamayan pratik-politik tutumlar ve izlenemeyen mücadele hattı doğal olarak kadın emekçilerin sorunlar çerçevesinde de yaşanmış, bu sorun örgüt genelinde bütünlüklü bir şekilde ele alınmamış, tüm kamu emekçilerinin sorunu haline getirilememiştir.

Aynı bürokratik işleyiş, kadın emekçilerin örgütlenmesi konusunda da kendini göstermiştir. Kadın komisyonları halen tüzük güvencesinde değildir. Aynı zamanda komisyonların işleyişi de mekanizması da yine sendikal işleyişin bürokratik ve hiyerarşik işleyişine paralel üstten atanan bir mekanizmaya sahiptir.

Sorunun bir diğer yanı ise aynı reformist anlayışın, kendini mevcut kadın komisyonlarında da üretmesidir. Sorunu salt kadınların sorunu olarak gören, "kadın dayanışmasına" indirgeyen anlayış, gerek toplam saldırılar, gerekse de kadın emekçileri ilgilendiren sorunlar karşısında kadın-erkek emekçilerin birleşik mücadelesini örmeyi zedelemiştir.

Dolayısıyla, bugün gerçekleşecek Eğitim Sen Kadın Kurultayı'nın, bir öncekinin akibetine uğraması, sadece bir grup kadın emekçinin sorunları tartışıp dağıldığı ve geleceğe bir kitapçık "hediye" ettiği bir sürece dönüşmesi istenmiyorsa, sorunlar gerçek özüyle birlikte ele alınmalıdır.

Özgürlüğümüz İçin Örgütleniyoruz

EĞİTİM SEN
II. Kadın Kurultayına Giderken

Bu kapsamda KESK'e ve Eğitim Sen'e hakim reformist bürokratik anlayışla hesaplaşılmadan kadın emekçilerin sorunları karşısında kalıcı çözümler ve örgütlülükler yaratmanın olanağı yoktur.

Aynı zamanda yine kurultay hazırlık broşüründe ifade edildiği gibi, sendikal grupların çatışması kadın emekçilerin örgütlenmesi ve sürece katılımında da bir engeldir. Genel Kurul öncesinde gerçekleşecek bir kadın kurultayının sendikal gruplar açısından genel kurula hazırlığın bir malzemesine dönüştürülmesine izin verilmemelidir.

Kurultay, kadın eğitim emekçilerinin sorunlarını kapsamlı bir şekilde tartışacağı gibi, mevcut sorunlar karşısında mücadele programı çıkartmalı, kadınların sendikal süreçlere katılmasının önündeki engeller karşısında uzun vadeli çalışma programı oluşturmalıdır.

Mevcut eylem, etkinlik ve çalışmaların yürütülmesinde temel rol oynayacak kadın komisyonları kurulmalı, mevcut olanlar güçlendirilmeli ve belli bir inisiyatifle davranmasının önü açılmalıdır.

Her şeyin ötesinde de işyerlerinden şubelere doğru kadın ve erkek emekçilerin tüm saydığımız sorunlar dahilinde birleşik mücadelesinin önü açılmalıdır. Her fırsatta dile getirilen erkeklerin geri bilinçlerini, cinsiyetçi yaklaşımlarını vb. kırmanın en temel yollarından biri de kuşkusuz mücadelenin birleşik bir temelde yürütülmesinden geçmektedir.

Kamu Emekçileri Bülteni 35 * Fiyatı: 25 YKr *Kasım 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk No:5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92